

Arrest

nr. 308 494 van 18 juni 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
 2. X

Beiden in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen
X - X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. STESENS
 Colburnlei 22
 2400 MOL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, die allen verklaren van Egyptische nationaliteit te zijn, op 21 februari 2023 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 december 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 april 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2023.

Gelet op het tussenarrest nr. 291 321 van 30 juni 2023, waarbij de debatten heropend worden en de zaak wordt verwezen naar de algemene rol.

Gelet op de beschikking van 16 mei 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juni 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van verzoekers en hun advocaat M. KIWAKANA loco advocaat E. STESENS en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 januari 2019 diende verzoekster een verzoek om internationale bescherming in. Ook haar echtgenoot, verzoeker diende een verzoek om internationale bescherming in.

Op 10 mei 2021 weigerde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (hierna: het CGVS) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster en aan haar echtgenoot. Tegen deze beslissingen dienden verzoekers een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Bij arresten nrs. 260 786 en 260 788 van 16 september 2021 weigerde de Raad eveneens de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus aan beide verzoekers.

Op 3 november 2021 werd aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten- verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies) afgeleverd.

Op 29 november 2021 dienden verzoekers een verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) in.

Op 19 december 2022 werd de verblijfsaanvraag onontvankelijk verklaard door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde).

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 29.11.2021 werd ingediend en op data van 17.05.2022, 24.10.2022 en 08.12.2022 werd geactualiseerd door:

(...) (R.R. (...)) Geboren te Cairo op (...)

(...) (R.R. (...)) Geboren op (...)

Wettelijke vertegenwoordigers van:

(...) (R.R. (...)) Geboren te Kortrijk op (...)

(...) (R.R. (...)) Geboren te Kortrijk op (...)

Nationaliteit: Egypte Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 20.09.2021 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedure – namelijk twee jaar en acht maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkenen beweren dat zij vrezen voor geweld en voor hun leven indien zij zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst doch zij leggen geen afdoende bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor geweld en voor hun leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. We wijzen erop dat betrokkenen bij huidige aanvraag 9bis een aantal stukken voorleggen die hun vrees voor vervolging moeten aantonen. Het gaat echter om een aantal foto's waarop niet geïdentificeerde personen staan en over een aantal artikels en berichten in het Arabisch, die niet voorzien werden van een vertaling. De foto's van de personen met verwondingen tonen bovendien niets aan daar uit deze foto's niet af te leiden is wanneer en in welke omstandigheden deze verwondingen werden opgelopen. Het voorleggen van dergelijke vage stukken zonder vertaling of verduidelijking, is ruim onvoldoende om de

conclusies van het CGVS te weerleggen. Uit de beslissing van het CGVS dd. 10.05.2021 blijkt namelijk dat er geen geloof gehecht werd aan de asielmotieven van betrokkenen.

Betrokkenen beroepen zich daarnaast op de algemene situatie voor Koptische christenen in Egypte (wiens situatie zorgwekkend zou zijn en waar er sprake is van geweld en vervolging ten aanzien van Koptische christenen die zich in een uiterst penibele situatie zouden bevinden). Deze verwijzing naar de algemene toestand vormt echter geen buitengewone omstandigheid aangezien deze verwijzing handelt over de algemene situatie in het land van herkomst en betrokkenen geen persoonlijke bewijzen dat hun leven in gevaar zou zijn of dat zijzelf specifiek geraakt zouden worden door de omschreven situatie omwille van hun persoonlijke omstandigheden. Uit de beslissing van het CGVS dd. 10.05.2021 blijkt dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte niet voldoende is en dat de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade in concreto aangetoond dienen te worden en hiertoe blijven betrokkenen in gebreke (CGVS, dd.10.05.2021, p.4). Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Bovendien kan het indienen van onderhavig verzoek tot verblijfsmachtiging geen soort "hoger beroep" vormen tegen de afwijzing van de asielaanvraag, nadat de betrokkenen reeds alle geëigende beroepsmogelijkheden hebben uitgeput.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. In deze situatie komt het aan verzoekers toe om zich niet te beperken tot een verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst, maar aan de hand van voldoende concrete en persoonlijke elementen minstens een begin van bewijs naar voor te brengen van een mogelijk behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Het EHRM stelt zo ook in vaste rechtspraak dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754, RVV arrest 234690 van 31 maart 2020, RVV arrest 234690 van 31 maart 2020).

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat zij omwille van de feiten van vervolging in hun land van herkomst nood hadden aan psychologische begeleiding. Ter staving hiervan leggen zij één stuk voor, namelijk: een verklaring van een psychologe (niet gedateerd) die stelt dat het koppel langskwam op 26.02.2021 en dat therapeutische hulpverlening zeker aangewezen kan zijn. Echter, betrokkenen tonen niet aan dat deze hulpverlening [sic] ook daadwerkelijk werd opgestart. Bovendien vormt een dergelijk attest geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin betrokkenen hun psychische problemen opliepen. Een psycholoog doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin een bepaalde fysieke of mentale gesteldheid is ontstaan. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat hun band met het land van herkomst, waar zij al geruime tijd niet meer zouden verblijven, bijzonder klein geworden zou zijn. Echter, betrokkenen maken dit niet aannemelijk. Uit hun verklaringen afgelegd tijdens de asielprocédure blijkt dat zij over een ruim familiaal netwerk beschikken in het land van herkomst, bestaande uit hun beider ouders, vier zussen van mevrouw en twee zussen van mijnheer. Het lijkt dan ook erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkenen verbleven immers ruim 38 jaar voor mijnheer (rekening houdend met zijn verblijf in de Verenigde Arabische Emiraten (VAE) vanaf 2016) en ruim 28 jaar voor mevrouw (rekening houdend met haar verblijf in de VAE sinds 2017) in Egypte en hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020).

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat hun beide kinderen in België geboren zijn. Echter, het loutere feit in België geboren te zijn, opent, naar Belgisch recht, niet automatisch enig recht op verblijf. Evenmin maakt dit een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk. Verzoekers maken niet aannemelijk dat hun kinderen geen enkele band met Egypte hebben, noch dat ze een zodanige taal-en culturele achterstand hebben dat ze in Egypte hun scholing niet zouden kunnen opstarten. Hoewel de kinderen niet in Egypte zijn geboren, hebben ze wel via hun ouders een band met Egypte. Verzoekers hebben immers de Egyptische nationaliteit en zijn in Egypte geboren. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat verzoekers hun kinderen tot op zekere hoogte de Egyptische taal (het Arabisch) en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit

dat verzoekers nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en ze dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was.

Betrokkenen beroepen zich op de scholing van hun dochter in België. Uit de voorgelegde stukken blijkt dat hun dochter naar het kleuteronderwijs gaat en dit sinds 10.01.2022. Het feit dat hun kind hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. We merken op dat de scholing van het kind steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan opgemerkt worden dat het de ouders zijn die belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Bovendien kan er redelijkerwijs, gelet op de leeftijd van het kind (namelijk drie jaar), van uitgegaan worden dat zij nog over voldoende aanpassingsvermogen aan de taal waarvan zij trouwens al minstens noties heeft[sic] en onderwijs in het land van herkomst beschikt om haar leerplicht aldaar op te starten (EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov v. Oostenrijk; EHRM 26 september 1997, nr. 25017/94, Mehemi v. Frankrijk; EHRM 27 oktober 2005, nr. 32231/02, Keles v. Duitsland, par. 64; en EHRM 31 januari 2006, nr. 50252/99, Sezen v. Nederland, par. 47 en 49. In EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07; EHRM, Onur v. Verenigd Koninkrijk).

Het feit dat twee broers van mijnheer de Belgische nationaliteit hebben verworven, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkenen geenszins van de verplichting om hun aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien wordt de familieband niet bewezen. Een verklaring van een derde en het louter voorleggen van een identiteits- of verblijfskaart van de personen waarop betrokkenen zich beroepen, heeft onvoldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap. Bovendien dient er gesteld te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. We wijzen er volledigheidshalve op dat hun familiaal netwerk in Egypte groter is dan hun familiaal netwerk in België.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat rekening gehouden dient te worden met het sociaal en economisch welzijn dat zij in België hebben opgebouwd in de zin van artikel 8 EVRM. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkenen zich beroepen op de aanwezigheid van twee broers van mijnheer, samen met hun gezin, die over de Belgische nationaliteit beschikken. Echter, betrokkenen wonen niet samen met deze familieleden noch tonen zij aan dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. De band tussen hun meerderjarige kinderen valt namelijk niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: "Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het

EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux." (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014). In casu beroepen betrokkenen zich slechts op de aanwezigheid in België van deze familieleden. Volledigheidshalve merken we op dat de broers van mijnheer reeds sinds 1997 en sinds 2004 in België verblijven, terwijl betrokkenen zelf pas sinds 05.11.2018 in België verblijven. Betrokkenen tonen aldus zelf aan dat zij perfect in staat zijn om gedurende langere tijd gescheiden te leven van zijn Belgische broers zonder nadelige gevolgen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest

229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van hun sociale banden een dertigtal getuigenverklaringen voorleggen. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich echter niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoekers tonen niet aan dat zij bepaalde sociale bindingen hebben opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijven die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van hun sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoekers tonen m.a.w. niet aan dat de banden die zij met België zijn aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen van hun privéleven zodanig zijn gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Egypte uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Hoewel betrokkenen zich in huidige aanvraag 9bis niet beroepen op medische elementen als buitengewone omstandigheden, leggen ze wel een aantal medische stukken voor, met name: een schrijven van dr. G. dd. 09.11.2021, een zwangerschapsattest dd. 16.11.2021, een schrijven van dr. B. dd. 10.11.2021 en een attest van niet besnijding van hun dochter dd. 15.02.2021. Echter, uit deze stukken blijkt niet dat er sprake is van een actuele medische problematiek die betrokkenen zou verhinderen om te reizen. Het zwangerschapsattest van mevrouw is niet meer actueel daar zij op 15.04.2022 bevallen is van haar zoon. Wat het attest inzake hun minderjarige dochter betreft, merken we op dat betrokkenen zich in huidige aanvraag niet beroepen op hun vrees voor besnijdenis van hun dochter. In hun asielaanvraag deden zij dat wel waarbij het CGVS tot de conclusie kwam dat betrokkenen sterke en onafhankelijke personen zijn die gestudeerd hebben en lange tijd in het buitenland verbleven hebben, waardoor van hen verwacht kan worden dat zij hun dochter tegen besnijdenis en de gevolgen ervan kunnen beschermen (CGVS, dd. 10.05.2021, p.4). Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Het feit dat mijnheer een arbeidscontract voorlegt en hier tewerkgesteld kan worden in een knelpuntberoep, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar een tewerkstelling enkel werd toegestaan zolang zijn asielprocedure niet was afgesloten. Vermits de asielprocedure werd afgesloten op 20.09.2021 verviel op dat ogenblik tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien. Indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken, dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen. Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde en geen manifeste of opzettelijke fraude pleegden, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkenen sinds 05.11.2018 in België zouden verblijven, dat zij zich Belg zouden voelen en zich ook zo zouden gedragen, dat zij bijzonder grote banden met België opgebouwd zouden hebben, dat er sprake zou zijn van een verregaande integratie, dat zij de taal zouden spreken, dat mijnheer hier tewerkgesteld zou zijn, dat zij hier een woning zouden huren, dat zij ernstige inspanningen geleverd zouden hebben om de Nederlandse taal te leren, dat zij een inburgeringscursus gevolgd zouden hebben, dat mijnheer over een arbeidscontract zou beschikken en dus over voldoende bestaansmiddelen zou beschikken, dat zijn werkgever zeer tevreden over hem zou zijn, dat zij hier een bankrekening geopend zouden hebben, dat zij zich aangesloten zouden hebben bij de mutualiteit, dat zij stipt hun rekeningen zouden betalen, dat zij reeds diverse goederen aangekocht zouden hebben, dat zij in België naar de dokter en de tandarts zouden gaan, dat zij in hun eigen levensonderhoud zouden kunnen

voorzien, dat zij hier een groot sociaal netwerk opgebouwd zouden hebben, dat zij zich bijzonder goed thuis zouden voelen in België, dat zij buitengewone inspanningen geleverd zouden hebben om zich te integreren in de Belgische samenleving, dat zij een dertigtal getuigenverklaringen voorleggen, een handelhuursovereenkomst, een bewijs van inschrijving van hun kinderen in een kinderdagverblijf, hun beider attest van inburgering, het Belgisch rijbewijs van mijnheer, de arbeidsovereenkomsten van mijnheer, de verklaringen van zijn werkgevers, verschillende nutsfacturen, de erkenning van het buitenlands diploma van mijnheer, verschillende deelcertificaten Nederlands voor mijnheer, de doopattesten van hun kinderen en het dossier single permit van mijnheer) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Bij tussenarrest nr. 291 321 van 30 juni 2023 besliste de Raad om de zaak naar de algemene rol te verwijzen aangezien er ondertussen een nieuw verzoek om internationale bescherming werd ingediend op 14 april 2023 voor verzoekster en de kinderen.

Op 29 juni 2023 verklaarde het CGVS het verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk. Tegen deze beslissing diende verzoekster een beroep in bij de Raad.

Bij arrest nr. 301 317 van 12 februari 2024 verwierp de Raad het beroep tegen deze beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en het motiveringsbeginsel. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoekers ook de schending aanvoeren van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

Zij lichten het eerste middel toe als volgt:

"Dat het eerste middel tot nietigverklaring is afgeleid uit de schending van artikel 62 van de Wet van 15 december 1980, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en uit de schending van het motiveringsbeginsel;

Dat artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 stelt dat elke individuele bestuurshandeling in feite en in rechte afdoende en uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn;

Dat deze laatste uitdrukkelijke zowel formele als materiële motiveringsplicht op straffe van nietigheid is voorgeschreven;

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar toezicht kan nagaan of de Staatssecretaris voor Migratie on Asielbeleid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

Doordat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid de aanvraag tot regularisatie ingediend door verzoekers op basis van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaart, nu verzoekers geen buitengewone omstandigheden zouden aantonen, waardoor de aanvraag tot regularisatie conform artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet, niet vanuit hun land van herkomst zou kunnen worden ingediend;

Dat een buitengewone omstandigheid vooreerst niet hetzelfde is als overmacht, hetgeen betekent dat het voor verzoekers onmogelijk of bijzonder moeilijk dient te zijn om hun aanvraag in het land van herkomst in te dienen;

Dat er bovendien geen vereiste is dat de buitengewone omstandigheid voor verzoeker "onvoorzienbaar" is;

Dat de buitengewone omstandigheden inderdaad zelfs deels het gevolg mogen zijn van het gedrag van verzoekers zelf, op voorwaarde dat deze zich gedragen als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor hij/zij moeilijk kan gerepatriëerd worden;

Dat het evenmin uitgesloten is dat een zelfde feit of omstandigheid zowel een buitengewone omstandigheid waarom de aanvraag in België wordt ingediend, kan uitmaken, als een argument om de machtiging tot verblijf te bekomen: R.v.St. 09.04.98, nr. 73.025;

Dat inderdaad zo een lang verblijf in België, wegens de gedurende die période opgebouwde banden, onderzocht moet worden, zowel vanuit het oogpunt van de "buitengewone omstandigheden", als vanuit de vraag tot machtiging ten gronde: R.v.St. nr 84.658, 13.01.00;

Dat door de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid inderdaad een afweging dient te worden gemaakt van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren: R.v.St. nr. 58.969, 01.04.96, TVR 97, p.29;

Dat de bestreden beslissing nalaat deze passende belangenafweging te maken en er geen enkele feitelijke omstandigheid in aanmerking werd genomen;

Vooreerst dient onderlijnd te worden dat verzoekers niet in de mogelijkheid verkeerden om hun machtiging aan te vragen bij de Belgische diplomatieke post in Egypte, waar zij inderdaad opnieuw zouden worden blootgesteld aan geweld, met de eventuele dood tot gevolg;

Verzoekers zijn immers koptische christen, tengevolge waarvan zij in Egypte het voorwerp uitmaken van discriminatoire maatregelen;

Ook de Commissaris Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bevestigt dat de situatie van Kopten in Egypte zelfs zorgwekkend is, in zoverre dat het dan ook overduidelijk is dat verzoekers niet kunnen terugkeren naar Egypte om aldaar hun aanvraag tot regularisatie in te dienen:

"Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat er sinds de afzetting van president Morsi een toename is van geweldplegingen waarvan Koptische christenen het slachtoffer zijn. Talrijke kerken, christelijke instellingen en symbolen werden vernietigd door radicale moslims;

Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat de Egyptische overheid in gebreke blijft om redelijke maatregelen te treffen om dergelijke aanslagen te voorkomen, noch doeltreffend overgaat tot de opsporing, vervolging en bestraffing van dergelijke handelingen."

Bovendien blijkt uit algemeen gekende informatie en rapporten dat er sprake is van geweld en vervolging ten aanzien van Koptische christenen;

Nergens blijkt uit dat de situatie heden verbeterd is, wel integendeel, de recente verwickelingen in Egypte, waarbij talrijke Koptische christenen werden vermoord en aanslagen op Koptische kerken werden gepleegd, bevestigen des te meer de penibele situatie waarin Koptische christenen zich tot op heden in Egypte bevinden;

Ook de Commissaris Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bevestigt dat de situatie van Kopten in Egypte schrijnend is en vermeldde inderdaad als volgt in een maandelijkse contactvergadering met BCHV:

"Wat Egypte betreft, worden de beslissingen geblokkeerd vanwege de botsingen tussen pro-Morsi en het leger. De situatie in Egypte moet worden geëvalueerd, met inbegrip van het profiel van personen die tot de Kopten minderheid behoren." (BCHV, verslag contactvergadering September 2013. <http://www.cbar-bchv.be/nl-nl/contactvergaderingen/verslagen.aspx>

Verzoekers dienden thans zelfs, omwille van de wreedheden welke zij in hun land van herkomst dienden te ondergaan, therapeutische begeleiding op te starten:

"Dit koppel kwam langs op 26 februari 2021. Afleidende uit het verhaal dat werd gebracht, kan therapeutische hulpverlening zeker aangewezen zijn."

Bovendien oordeelde het EI IRM in haar arrest dd. 6 juni 2013 dat terugkeer van een Koptische christen naar Egypte een schending uitmaakt van artikel 3 EVRM! (EHRM 50094/10);

Het is voor verzoekers in de gegeven omstandigheden dan ook niet mogelijk om terug te keren naar hun land van herkomst nu zij in voortdurende angst zouden 'wachten' op hun doodvonnis;

Verzoekers en hun kinderen zouden dan ook in voortdurende angst en onder voortdurende stress ondergedoken dienen te leven;

Bij een terugkeer naar hun land zullen verzoekers en hun kinderen dan ook het slachtoffer worden van gewelddaden en zal hun fysieke integriteit ernstig in gevaar worden gebracht;

Voor verzoekers is het verder eveneens onmogelijk om terug te keren naar hun land van herkomst nu zij aldaar reeds geruime tijd niet meer verblijven, terwijl de band met België, bijzonder groot is geworden;

Verzoekers verblijven immers reeds sedert 5 november 2018 ononderbroken in België en deden al het nodige teneinde zich ten volle te integreren en hun verblijfstoestand te regulariseren;

De band met hun land van herkomst, waar zij reeds geruime tijd niet meer verblijven, is dan ook bijzonder klein geworden;

Bovendien werden ook de beide kinderen van verzoekers in België geboren en verblijven ook tal van familieleden, in legaal verblijf, in België en werd hen zelfs de Belgische nationaliteit toegekend;

De kinderen van verzoekers hebben derhalve geen enkele band met Egypte, alwaar zij nooit hebben verbleven; Bovendien worden zij opgevoed in de Nederlandse taal en naar de Westerse waarden, normen en gebruiken, zodat het overleven in een land, alwaar de Kopten reeds een geviseerde minderheid betreffen, uitgesloten is;

Het volledige sociale en familiale leven van client situeert zich verder in België;

Navolgende familieleden beschikken inderdaad over een legaal verblijf in België:

- S. M.; (broer)
- T. N.; (schoonzus)
- S. S.; (kind broer)
- S. M.; (kind broer)
- S. M.; (kind broer)
- S. M.; (broer)
- A. D.; (schoonzus)
- S. S.; (kind broer)
- S. T.; (kind broer)
- S. F.; (kind broer)

Bij terugkeer naar hun land van herkomst is er dan ook onvoldoende humanitaire hulp is en duurzame infrastructuur aanwezig is om verzoekers op te vangen;

Bij terugkeer naar hun land van herkomst kunnen verzoekers dan ook nergens terecht, evenmin voor een korte periode;

Het niet toelaten de aanvraag in te dienen in België, zou dan ook hoe dan ook tegen alle redelijkheid ingaan, nu verzoekers zich zonder meer Belg voelen en zich zo ook gedragen, hetgeen blijkt uit de talrijke bewijsstukken aangaande hun integratie, welke verspreid over diverse aangetekende zendingen werden bezorgd;

Verzoekers bezorgden zelfs documenten waaruit blijkt dat verzoeker tewerkstelling kan bekomen in een knelpuntberoep;

Tenslotte is het rekeninghoudend met de verregaande integratie van verzoekers menonwaardig om hen uit te wijzen, temeer nu verzoekers, gelet op hun langdurig verblijf in België, niet meer over een sociaal vangnet beschikken, waarop zij zich kunnen beroepen, temeer nu ook nagenoeg de ganse familie in België woonachtig is;

Verzoekers hebben inderdaad nog slechts een beperkte band met Egypte, terwijl de band met België, waar zij reeds geruime tijd verblijven, waarvan zij de taal spreken en waar hij tewerkgesteld werd, enorm is;

Het zou dan ook tegen alle redelijkheid ingaan om van verzoekers te eisen dat zij zouden dienen terug te keren naar Egypte om aldaar hun aanvraag tot regularisatie op basis van humanitaire redenen in te dienen;

Verzoekers kunnen zich dan ook beroepen op artikel 8 EVRM, welke onder meer de eerbiediging van het recht op een familie -en gezinsleven beschermt, evenals het privéleven, hetgeen wel degelijk een buitengewone omstandigheid uitmaakt, ter rechtvaardiging van de aanvraag tot regularisatie conform artikel 9 bis in België;

Artikel 8 E.V.R.M. stelt dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé- en gezinsleven en dat inmenging van enig openbaar gezag enkel toegestaan is als het bij wet voorzien en nodig is in een democratische samenleving in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch

welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de goede zeden, of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen;

Artikel 8 E.V.R.M. is direct toepasbaar in het Belgische interne recht en beschermt zowel het feitelijke als het juridische gezin;

Artikel 8 EVRM impliceert wel degelijk een verblijfsrecht (E.H.R.M. 21.06.1988, Berrebah t. Nederland, Publ. Hof, Reeks A, vol. 138, 14);

De familie leeft thans in België samen en dit gezinsleven dient in het kader van artikel 8 EVRM te worden gerespecteerd;

Bovendien loopt het oudste kind school in België;

Terugkeer naar het land van herkomst, alwaar de kinderen nooit hebben verbleven, zou verder betekenen dat Nathalie haar school zouden dienen te staken, waardoor zij onvermijdelijk een grote achterstand zou opbouwen indien zij haar schooljaar niet zou kunnen voltooien;

Verzoekers en voornamelijk hun kinderen kennen enkel nog de Belgische cultuur, waarin zij reeds enkele jaren zijn opgegroeid, terwijl ook verzoekers leven naar de Belgische normen en waarden en ook onze gewoontes hebben overgenomen;

Dat de kinderen derhalve niet op een 'Egypte manier' worden opgevoed;

Bovendien is het rekeninghoudend met de verregaande integratie van verzoekers, welke reeds 5 jaar in België verblijven, menonwaardig om hen uit te wijzen;

Verzoekers hebben inderdaad geen enkele band meer met Egypte, terwijl de band met België, waar zij reeds geruime tijd verblijven, waarvan zij de taal spreken en waar hun familie verblijft en waar zij een grote vriendenkring hebben opgebouwd, enorm is;

Het is voor verzoekers dan ook niet mogelijk om in Egypte een waardig en effectief gezinsleven te leiden, terwijl verzoekers zoals gesteld in België wel degelijk een hecht gezinsleven leiden;

Het zou dan ook tegen alle redelijkheid ingaan om van verzoekers te eisen dat zij zou dienen terug te keren naar Kirgizië [sic] om aldaar hun aanvraag tot regularisatie op basis van humanitaire redenen in te dienen;

Deze redenen dienen dan ook wel degelijk als buitengewone omstandigheden in aanmerking te worden genomen dat verzoekers niet naar hun land van herkomst kunnen terugkeren om aldaar deze regularisatie aan te vragen;

Dat verzoekers zich bovendien ernstige vragen stellen bij de handelwijze van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid; Dat verzoeker immers 5 jaar in België verblijven en alhier hun leven hebben opgebouwd en zelfs werkaanbiedingen in een knelpuntberoep mochten bekomen;

Dat verweerder er zich verder slechts toe beperkt te verwijzen naar stereotiepe formuleringen en de integratie van verzoekers onvoldoende heeft onderzocht;

Dat verzoekers immers alle mogelijke inspanningen hebben geleverd om hun integratie in België te bevorderen: dat één en ander succesvol is verlopen, wordt het best aangetoond door het gegeven dat verzoekers tewerkstelling, zelfs in een knelpuntberoep, kunnen bekomen;

Dat verzoekers van zodra zij een verblijfsvergunning hebben bekomen, dan ook onmiddellijk aan de slag kunnen;

Dat verweerder de aangehaalde argumenten, welke wel degelijk een bijzondere omstandigheid inhouden, dan ook afdoende dient te motiveren en niet met een stereotiep, algemeen antwoord, zoals in casu;

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inderdaad in een Arrest dd. 29 oktober 2007 oordeelde dat Dienst Vreemdelingenzaken bij een beslissing over een regularisatieaanvraag rekening moet houden met alle elementen van het dossier incl. elementen als de duur van het verblijf, de mate van integratie en de sociale bindingen met België. De Dienst Vreemdelingenzaken mag zich verder ook niet schuldig maken aan standaardformuleringen, maar moet elk dossier concreet onderzoeken;

Dat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook bij het nemen van diens beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en derhalve een onredelijke beslissing heeft getroffen;

Dat de bestreden beslissingen niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed en niet in alle redelijkheid werd genomen;

Dat aldus een substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven wetgeving ernstig werd geschonden en de nietigverklaring van het bestreden bevel verantwoorden;”

De in de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen. Hij moet kunnen beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Deze artikelen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel zijnde artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verder bespreekt de gemachtigde de door verzoekers aangehaalde buitengewone omstandigheden en verduidelijkt in de bestreden beslissing waarom deze verzoekers niet beletten de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post. Gezien het voorgaande kunnen verzoekers niet ernstig voorhouden dat “de gemachtigde er zich verder slechts toe beperkt te verwijzen naar stereotiepe formuleringen”, minstens verduidelijken verzoekers niet wat zij bedoelen met die stereotiepe motivering en kunnen zij niet gevolgd worden dat de gemachtigde “geen enkele feitelijke omstandigheid in aanmerking” heeft genomen.

Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het onderzoek naar de materiële motiveringsplicht gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, zijnde artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voorziet in een uitzondering op de regel, die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Verzoekers stellen in hun verzoekschrift dat zij niet in de mogelijkheid verkeren om hun machtiging aan te vragen bij de Belgische diplomatieke post in Egypte, waar zij omwille van hun religie (lees: Koptische christen) opnieuw zouden worden blootgesteld aan geweld met de eventuele dood tot gevolg. In zoverre verzoekers hiermee een schending van artikel 3 van het EVRM aanvoeren, wijst de Raad erop dat om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM verzoekers echter dienen aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandelingen. Zij moeten deze beweringen bovendien staven met een begin van bewijs en moet concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (situatie van onder meer groepsvervolging) (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de gemachtigde kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107).

De Raad wijst erop dat verzoekers in 2019 en verzoekster in 2023 een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend in België. Telkens entten verzoekers hun vluchtrelaas en vrees om terug te keren naar Egypte onder meer op hun profiel als Koptische christenen. Deze aanvragen werden telkens geweigerd door het CGVS. De beroepen die verzoekers hiertegen hebben aangetekend bij de Raad werden in beide gevallen verworpen.

De argumentatie betreffende de situatie van Koptische christenen die verzoekers hebben opgenomen in hun huidig verzoekschrift (en hun aanvraag op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet) komt grotendeels overeen met de argumentatie die verzoekers reeds hebben ontwikkeld in hun voorgaande verzoekschriften ingediend bij de Raad. Verzoekers stellen hierover het volgende: *"[...] Verzoekers zijn immers koptische christenen, tengevolge waarvan zij in Egypte het voorwerp uitmaken van discriminatoire maatregelen. Ook de Commissaris Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bevestigt dat de situatie van Kopten in Egypte zelfs zorgwekkend is, in zoverre dat het dan ook overduidelijk is dat verzoekers niet kunnen terugkeren naar Egypte om aldaar hun aanvraag tot regularisatie in te dienen. [...] Bovendien blijkt uit algemeen gekende informatie en rapporten dat er sprake is van geweld en vervolging ten aanzien van Koptische christenen. Nergens blijkt uit dat de situatie heden verbeterd is, wel integendeel, de recente verwikkelingen in Egypte,*

waarbij talrijke Koptische christenen werden vermoord en aanslagen op Koptische kerken werden gepleegd, bevestigen des te meer de penibele situatie waarin Koptische christenen zich tot op heden in Egypte bevinden. Ook de Commissaris Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bevestigt dat de situatie van de Kopten in Egypte schrijnend is en vermeldde inderdaad als volgt in een maandelijkse contactvergadering met BCHV [...] Bovendien oordeelde het EHRM in haar arrest dd. 6 juni 2013 dat terugkeer van een Koptische christen naar Egypte een schending uitmaakt van artikel 3 EVRM (EHRM 50094/10)."

De Raad verwijst in dit opzicht naar zijn arrest van 12 februari 2024 nr. 301 317 waarin het volgende werd bepaald: *"De verwijzing naar de algemene situatie van koptische christenen kan niet volstaan om aan te tonen dat in verzoeksters hoofde een gegronde vervolgingsvrees of een reël risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen louter omwille van het feit dat zij tot de koptische geloofsgemeenschap behoort. Zoals reeds vastgesteld in het kader van haar eerste beschermingsverzoek heeft verzoekster immers niet aannemelijk gemaakt dat zij actueel in Egypte om welke reden dan ook en door wie dan ook persoonlijk wordt gevisieerd met het oog op vervolging, noch blijkt uit haar verklaringen dat zij in geval van terugkeer naar Egypte een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt omwille van haar geloof. Het loutere feit dat verzoekster naar eigen zeggen als koptisch christen een kwetsbaar profiel heeft, wijst er niet op dat zij ook effectief wordt vervolgd. Het louter behoren tot een bepaalde risicogroep kan immers op zich niet volstaan om de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus te rechtvaardigen. De Raad benadrukt te dezen dat een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming noodzakelijk blijft en deze vervolgingsvrees en reël risico op ernstige schade aldus in concreto moeten worden aangetoond. Verzoeker blijft hier door het louter citeren van algemene landeninformatie en door te wijzen op gedateerde rechtspraak uit 2013 evenwel in gebreke. [...] Op basis van het geheel van de voorliggende informatie kan samen met de commissaris-generaal geoordeeld worden dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de gebeurlijke confrontaties tussen de Egyptische autoriteiten en radicale gewapende groeperingen worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reël risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet".*

Verder treedt de Raad de gemachtigde bij wanneer deze stelt dat verzoekers hun beweringen dienen te staven met een begin van bewijs. De Raad moet vaststellen dat verzoekers zich beperken tot loutere algemeenheden aangaande de situatie in Egypte, zonder die op hun persoonlijke situatie te betrekken. Bovendien moet de Raad vaststellen dat er reeds herhaaldelijk een beoordeling is gemaakt door de Raad aangaande het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico voor verzoekers op ernstige schade bij een terugkeer naar hun land van herkomst. In dat opzicht verwijst de Raad eveneens naar zijn arrest van 16 september 2021 nr. 260 786 waarin als volgt werd overwogen: *"In zoverre verzoekster er nog op wijst dat de algemene situatie van Koptische christenen in Egypte zeer problematisch is, kan dit evenmin volstaan om aan te tonen dat in haar hoofde een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming dient te worden aangenomen louter omwille van het feit dat zij tot de Koptische geloofsgemeenschap behoort. Verzoekster heeft immers niet aannemelijk gemaakt dat zij actueel in Egypte om welke reden dan ook en door wie dan ook persoonlijk wordt gevisieerd met het oog op vervolging, noch blijkt uit haar verklaringen dat zij in geval van terugkeer naar Egypte een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt omwille van haar geloof. Het loutere feit dat verzoekster naar eigen zeggen als Koptisch christen een kwetsbaar profiel heeft, wijst er niet op dat zij ook effectief wordt vervolgd. Het louter behoren tot een bepaalde risicogroep kan immers op zich niet volstaan om de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus te rechtvaardigen. De Raad benadrukt te dezen dat een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming noodzakelijk blijft, waarbij de verzoek(st)er om internationale bescherming een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade in concreto dient aan te tonen, waar verzoekster evenwel faalt."*

Met betrekking tot de verwijzing door verzoekers naar een verslag van de maandelijkse contactvergadering van het BCHV van september 2013, moet erop worden gewezen dat dit anno 2024 gezien kan worden als een gedateerde bron die niet toelaat een correcte inschatting te geven van de huidige veiligheidssituatie in Egypte.

Waar verzoekers thans in het kader van de aanvraag een attest neerleggen van een psycholoog-seksuoloog die stelt dat therapeutische begeleiding is aangewezen, kan de Raad volgen wat de gemachtigde dienaangaande in de bestreden beslissing heeft gemotiveerd, nl. dat enkel summier wordt gesteld dat verzoekers langskwamen en therapeutische hulpverlening aangewezen kan zijn. Er was evenwel voor het nemen van de bestreden beslissing niet aangetoond dat die hulpverlening ook daadwerkelijk was opgestart. Bovendien stelt de Raad ten overvloede vast dat het attest geen enkele informatie bevat over de redenen waarom therapeutische hulpverlening aangewezen is. Verder verwijst de Raad naar wat hierover werd gesteld in het arrest van 12 februari 2024 nr. 301 317: *"In de mate dat verzoekster voorhoudt dat haar*

psychologische problemen te wijten zijn aan de wreedheden die zij in haar land diende te ondergaan waarbij wordt gewezen op het attest van een psycholoog-seksuoloog neergelegd in het kader van haar vorig beschermingsverzoek waarin vermeld staat dat “Afleidende uit het verhaal dat werd gebracht, kan therapeutische hulpverlening zeker aangewezen zijn”, benadrukt de Raad dat de psycholoog-seksuoloog die het voorliggend attest heeft opgesteld, zich voor de gesuggereerde oorzaak van de problematiek louter en alleen heeft gebaseerd op verzoeksters verklaringen en niet op een objectieve bron van informatie. Hetzelfde geldt voor het psychologisch attest van 22 mei 2023. Aan deze attesten, die geen uitsluitel geven over de specifieke oorzaak van verzoeksters psychische problemen, kan bijgevolg slechts een zeer beperkt gewicht toegekend worden wat betreft de geloofwaardigheid van de aangehaalde asielmotieven. Uit voormelde attesten kan geen objectief en exhaustief causaal verband worden afgeleid tussen verzoeksters psychische problemen en de aangehaalde vervolgingsfeiten en er kan niet worden uitgesloten dat er (ook) andere oorzaken zijn voor deze psychologische problemen.” Het bij de aanvraag gevoegde attest is identiek aan het attest waarvan sprake in voorgaande overweging van de Raad, de Raad kan er omwille van het gewijsde dat aan dit arrest kleef, thans geen andere mening op nahouden.

Waar verzoekers in hun verzoekschrift verwijzen naar een arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM/Hof) van 6 juni 2013 om te stellen dat het EHRM heeft vastgesteld dat een terugkeer van een Koptische christen naar Egypte een schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad erop dat uit dit arrest van het EHRM evenmin kan worden afgeleid dat Koptische christenen in Egypte actueel het voorwerp uitmaken van systematische vervolging. In het arrest besloot het EHRM dat er sprake is van een schending van artikel 3 van het EVRM nu de verzoekende partij volgens het Hof aan de hand van overtuigende documenten had aangetoond dat zij persoonlijke vervolging diende te vrezen in geval van terugkeer naar haar land van herkomst. Uit de door de persoon in kwestie voorgelegde documenten, waarvan de authenticiteit niet werd betwist, bleek immers dat deze een gevangenisstraf van drie jaar riskeerde. Het was evenwel niet deze gevangenisstraf die het Hof deed besluiten dat er sprake is van een schending van artikel 3 van het EVRM daar hiermee de “minimum level of severity” vereist voor artikel 3 van het EVRM op zich niet wordt overschreden, doch wel het gegeven dat deze persoon omwille van zijn veroordeling wegens proselitisme een doelwit zou kunnen vormen voor vervolgingen en geweldplegingen door moslims en dit ongeacht het feit of hij opgesloten dan wel in vrijheid gesteld is. Het Hof heeft daarenboven twijfels of er voor dergelijke personen de mogelijkheid bestaat om beroep te doen op bescherming van de Egyptische autoriteiten (overwegingen 50-53 van het arrest). Uit het door verzoekers aangehaalde arrest blijkt aldus duidelijk dat Frankrijk veroordeeld werd voor een schending van artikel 3 van het EVRM omdat de verzoekende partij een reëel risico op vervolging concreet aannemelijk had gemaakt en aan de bewijslast had voldaan, wat in hoofde van verzoekers niet het geval is. Aangezien verzoekers volgens de Raad in de voorgaande arresten niet aannemelijk maakten daadwerkelijk vervolgd te worden in hun land van herkomst, zoals wordt toegelicht in de bestreden beslissing, is er geen reden om aan te nemen dat zij in geval van terugkeer naar Egypte een schending van artikel 3 van het EVRM zouden dienen te vrezen.

In de mate dat verzoekers erop wijzen dat bij een terugkeer naar Egypte hun kinderen het slachtoffer zullen zijn van “gewelddaden en (...) hun fysieke integriteit ernstig in gevaar (zal) worden gebracht”, stelt de Raad ook hier vast dat verzoekers deze claim niet concreet toelichten. Indien verzoekers impliciet zouden verwijzen naar de problematiek van besnijdenis, wijst de Raad op de motivering in de bestreden beslissing, waarbij de gemachtigde stelt dat verzoekers zich in de aanvraag niet hebben beroepen op hun vrees voor besnijdenis van hun dochter, maar dit in hun asielaanvraag wel deden, waarbij het CGVS tot de conclusie kwam dat betrokkenen sterke en onafhankelijke personen zijn die gestudeerd hebben en lange tijd in het buitenland verbleven hebben, waardoor van hen verwacht kan worden dat zij hun dochter tegen besnijdenis en de gevolgen ervan kunnen beschermen. Deze motivering werd bij arrest van 12 februari 2024 nr. 301 317 als voldoende bevonden door de Raad.

Uit het voorgaande blijkt dat de elementen aangaande de situatie van de Koptische christenen in Egypte reeds werden beoordeeld door de Raad in de bovengenoemde arresten. Bovendien slagen verzoekers er niet in aan te tonen dat de situatie is gewijzigd tegenover deze die voorlag ten tijde van de laatste beoordeling door de Raad op 12 februari 2024. Verzoekers hebben aldus geen reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk gemaakt, zodat de gemachtigde dit terecht niet als een buitengewone omstandigheid heeft aangenomen.

Met betrekking tot de opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM stellen verzoekers het volgende: *“Voor verzoekers is het verder eveneens onmogelijk om terug te keren naar hun land van herkomst nu zij aldaar geruime tijd niet meer verblijven, terwijl de band met België, bijzonder groot is geworden. Verzoekers verblijven immers reeds sedert 5 november 2017 ononderbroken in België en deden al het nodige teneinde zich ten volle te integreren en hun verblijfstoestand te regulariseren. De band met hun land van herkomstland [...] is dan ook bijzonder klein geworden. Bovendien werden ook de beide kinderen van verzoekers in België geboren en verblijven tal van familieleden, in legaal verblijf, in België [...]. De kinderen van verzoekers hebben derhalve geen enkele band met Egypte, alwaar zij nooit hebben verbleven. Bovendien worden zij*

opgevoed in de Nederlandse taal en naar Westerse waarden, normen en gebruiken, zodat het overleven in een land, alwaar de Kopten reeds een geviseerde minderheid betreffen, uitgesloten is. Het volledige sociale en familiale leven van cliënt situeert zich verder in België. [...] Bij terugkeer naar hun land van herkomst is er dan ook onvoldoende humanitaire hulp en duurzame infrastructuur aanwezig om verzoekers op te vangen. [...] Verzoekers bezorgen zelfs documenten waaruit blijkt dat verzoeker tewerkstelling kan bekomen in een knelpuntberoep. Tenslotte is het rekeninghoudend met de verregaande integratie van verzoekers menonwaardig om hen uit te wijzen, [...]". Verzoekers verwijzen ook naar hun langdurig verblijf in België en hun verregaande integratie.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

'1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.'

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83 en GwH 27 januari 2016, nr. 13/2016, B.8.3.) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoekers een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aantonen in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt immers vooreerst het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Verzoekers die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoeren, dienen minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven of een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroepen. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

Indien dit is aangetoond, oefent de Raad slechts een wettigheidscontrole uit op de belangenafweging. Hij gaat na of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de gemachtigde zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 17 november 2016, nr. 236.439).

De Raad stelt vast dat de gemachtigde met al de door verzoekers opgeworpen elementen rekening heeft gehouden in de bestreden beslissing. Zo gaan verzoekers niet in op het motief van de gemachtigde in de bestreden beslissing dat verzoekers over een ruim familiaal netwerk beschikken in het land van herkomst, bestaande uit hun beider ouders en meerdere zussen. De gemachtigde verwijst ook naar de verklaringen die door verzoekers werden gedaan in het kader van hun verzoek om internationale bescherming. In deze kan verwezen worden naar de beslissingen van het CGVS van 10 mei 2021 en 14 april 2024 waarin het volgende werd gesteld: *"In 2018 raakte uw man zijn werk kwijt en keerde u terug naar Egypte. U verbleef drie weken bij uw familie terwijl uw man nog in Dubai was. [...] Toen A. na drie weken aankwam in Egypte ging u samen met hem naar zijn familie in Al Fayoum."* De Raad kan dan ook niet volgen waar verzoekers thans stellen dat er bij een terugkeer naar Egypte onvoldoende humanitaire hulp en duurzame infrastructuur aanwezig zal zijn om ze op te vangen. In een dergelijke situatie hebben verzoekers geen behoefte aan een duurzame structuur of humanitaire hulp om hen in Egypte op te vangen.

De gemachtigde stipt niet op kennelijk onredelijke wijze aan dat verzoekers respectievelijk ruim 38 en 28 jaar in Egypte verbleven en hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden bijgevolg moeilijk kunnen vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst. Verder heeft hij gemotiveerd dat verzoekers niet hebben aangetoond dat de sociale en economische banden zodanig hecht zijn, dat dienstig naar artikel 8 van het EVRM kan verwezen worden. Verzoekers halen weliswaar in het verzoekschrift aan dat zij alle mogelijke inspanningen hebben geleverd om hun integratie in België te bevorderen, dat zij documenten kunnen voorleggen waaruit blijkt dat tewerkstelling kan bekomen worden, dat zij een bijzonder grote band met België hebben, dat zij de taal spreken, maar lichten niet toe waarom zij door al de voorgaande elementen niet in de mogelijkheid zijn hun aanvraag in Egypte in te dienen.

Wat betreft de familiale banden die verzoekers aanhalen en die betrekking hebben op broers, schoonzussen en neven/nichten, blijkt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) dat hoewel de gezinsband tussen echtgenoten en partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen verondersteld wordt, dit niet geldt in de relatie tussen ouders en meerderjarige verwanten. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen, of tussen andere meerderjarige verwanten enkel beschermd wordt door artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de normale affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). In casu blijkt dat verzoekers de motieven van de gemachtigde dat verzoekers niet samenwonen met de betrokken familieleden en dat verzoekers er bovendien niet in slagen om aan te tonen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid in relatie tot deze familieleden, niet concreet betwisten in het verzoekschrift.

Met betrekking tot de minderjarige kinderen van verzoekers wijst de Raad erop dat het Hof bijzondere aandacht besteedt aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen. Zo stelt het Hof in het kader van een fair balance test: *"The Court observes that the best interests of the applicant's children must be taken into account in this balancing exercise (...). On this particular point, the Court reiterates that there is a broad consensus, including in international law, in support of the idea that in all decisions concerning children, their best interests are of paramount importance (see Neulinger and Shuruk v. Switzerland, cited above, § 135, and X v. Latvia, cited above, § 96. Whilst alone they cannot be decisive, such interests certainly must be afforded significant weight."* En verder *"It [the Court] reiterates that national decision-making bodies should, in principle, advert to and assess evidence in respect of the practicality, feasibility and proportionality of any such removal in order to give effective protection and sufficient weight to the best interests of the children directly affected by it."* (EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, § 118-120). Zie ook in het kader van de proportionaliteit: *"Lorsqu'il y a des enfants, la question fondamentale est celle de savoir si ceux-ci sont d'un âge où ils peuvent s'adapter à un environnement différent (voir parmi d'autres, Darren Omoregie et autres, précité, §66, Arvelo Aponte c. Pays-Bas, n° 28770/05, § 60, 3 novembre 2011). Il ressort au surplus de la jurisprudence de la Cour que, lorsqu'il s'agit de familles avec enfants, l'intérêt supérieur de l'enfant doit constituer la considération déterminante des autorités nationales dans l'évaluation de la proportionnalité aux fins de la Convention."* (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili t. België, § 143 - 144). Hieruit blijkt dat het Hof onderstreept dat er een brede consensus bestaat, ook in het internationaal recht, dat in alle beslissingen die betrekking hebben op kinderen, hun hoger belang zeer belangrijk is. Aan deze belangen die op zich niet beslissend zijn, moet wel voldoende gewicht toegekend worden. Nationale instanties moeten de praktische haalbaarheid en proportionaliteit nagaan bij de door hen genomen maatregelen en moeten effectieve bescherming en voldoende gewicht toekennen aan de hogere belangen van de kinderen, waarop die maatregelen een directe weerslag hebben.

In casu gaat het om twee kinderen die in België zijn geboren, respectievelijk op (...) mei 2019 en (...) april 2022. Uit het verzoekschrift blijkt dat het oudste kind schoolloopt. De motivering van de gemachtigde hieromtrent luidt als volgt: *"Verzoekers maken niet aannemelijk dat hun kinderen geen enkele band met Egypte hebben, noch dat een zodanige taal-en culturele achterstand hebben dat ze in Egypte hun scholing niet zouden kunnen opstarten. [...] Er mag dan ook van worden uitgegaan dat verzoekers hun kinderen tot op*

zekere hoogte de Egyptische taal (het Arabisch) en cultuur hebben bijgebracht, [...] Betrokkenen beroepen zich op de scholing van hun dochter in België. Uit de voorgelegde stukken blijkt dat hun dochter naar het kleuteronderwijs gaat en dit sinds 10.01.2022. Het feit dat hun kind hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. [...] Bovendien kan er redelijkerwijs, gelet op de leeftijd van het kind (namelijk drie jaar), van uitgegaan worden dat zij nog over voldoende aanpassingsvermogen aan de taal waarvan zij trouwens al minstens noties heeft en onderwijs in het land van herkomst beschikt om haar leerplicht aldaar op te starten.”

De Raad acht het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde – gelet op de Egyptische wortels van beide ouders en de vaststelling dat de kinderen minstens beginselen van de moedertaal hebben meegekregen – te oordelen dat deze kinderen nog over voldoende aanpassingsvermogen beschikken om scholing te volgen in Egypte (cf. EHRM, Veljkovic-Jukic v. Switzerland, 21 oktober 2020, §§ 52 en 55; EHRM, Salija v. Switzerland, 10 april 2017, § 50). Zoals de gemachtigde ook nog terecht opmerkt in de bestreden beslissing – en geenszins tegengesproken wordt door verzoekers – blijkt ook niet dat het oudste kind bijzondere scholing of gespecialiseerd onderwijs nodig heeft zodat de Raad geen obstakels ontwaart om de scholing verder te zetten in Egypte. Het jongste kind was overigens ook nog maar 8 maanden oud op het ogenblik van de bestreden beslissing.

Waar verzoekers nog stellen dat het voor hen “*dan ook niet mogelijk [is] om in Egypte een waardig en effectief gezinsleven te leiden, terwijl verzoekers zoals gesteld in België wel degelijk een hecht gezinsleven leiden*”, wijst de Raad erop dat het kerngezin van verzoekers in zijn geheel het voorwerp uitmaakt van de bestreden beslissing, bijgevolg blijft de gezinskern behouden en kan de Raad ook niet aannemen dat verzoekers geen waardig en effectief gezinsleven in Egypte met hun gezin zouden kunnen verderzetten.

Uit het voorgaande kan de Raad besluiten dat de motieven van de gemachtigde niet als kennelijk onredelijk kunnen worden geacht, blijkt niet dat de gemachtigde is uitgegaan van verkeerde feitelijke gegevens, noch dat hij die niet correct heeft beoordeeld.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, of van de artikelen 3 en 8 van het EVRM wordt niet aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van het evenredigheidsbeginsel.

Zij lichten het middel toe als volgt:

“Dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen van een besluit niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen;

Dat huidige beslissing niet in evenredigheid staat met de nadelen die verzoekers uit deze beslissing ondervinden;

Dat verzoekers geen enkele band meer hebben met Egypte, terwijl de band met België, waar zij reeds geruime tijd verblijven, waarvan zij de taal spreken en waar zij een grote vriendenkring hebben opgebouwd en werkaanbiedingen mochten ontvangen, enorm is;”

Betreffende de aangevoerde schending van het evenredigheidsbeginsel als specifieke vorm van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat dit beginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Verzoekers gaan in het tweede middel in op de onevenredigheid van de bestreden beslissing, hun talenkennis en vriendenkring, werkaanbiedingen en het feit dat zij geen band meer zouden hebben met Egypte. De gemachtigde erkent al deze zaken in de bestreden beslissing, doch neemt niet aan dat dit elementen zijn die het voor verzoekers onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in Egypte in te dienen. De Raad heeft supra de motieven van de gemachtigde dienaangaande niet kennelijk onredelijk geacht. Verzoekers hebben inderdaad vele elementen in het licht van hun integratie kunnen voorleggen in het kader van huidige aanvraag, maar het staat verzoekers vrij de aanvraag in Egypte in te dienen en dan vervolgens voor een onderzoek ten gronde de uitgebreide elementen inzake hun regularisatie opnieuw voor

te leggen. Dat verzoekers geen enkele band meer hebben met Egypte kon om de hoger uiteengezette redenen niet aangenomen worden.

Een schending van het evenredigheidsbeginsel is niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

In een derde middel voeren verzoekers de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 3 van het EVRM.

Zij lichten het middel toe als volgt:

“Terwijl de bestreden beslissing nalaat de passende belangenafweging te maken en er geen enkele feitelijke omstandigheid in aanmerking werd genomen;

Dat uit uniforme informatie blijkt dat veiligheidssituatie in Egypte alarmerend is;

Dat bij een terugkeer naar hun land verzoekers dan ook het slachtoffer zullen worden van gewelddaden;

Dat zulks indruist tegen de principes van een rechtstaat en in het bijzonder tegen artikel 3 van het EVRM;”

De Raad heeft reeds bij zijn bespreking van het eerste middel vastgesteld dat niet kon worden aangenomen dat met geen enkele feitelijke omstandigheid werd rekening gehouden. De Raad kan dienaangaande verwijzen naar hetgeen hij supra bij de bespreking van het eerste onderdeel heeft uiteengezet. Hieruit volgt dat een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 3 van het EVRM niet kan worden aangenomen.

Het derde middel is eveneens ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend drieëntwintig door:

A. MAES, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES